

**Виступ Голови Ради підприємців при Кабінеті міністрів Л. Козаченко
на Других Всеукраїнських громадських слуханнях
“Україна напередодні Міжнародного року кооперативів”**

Те що сьогодні обговорюється є дуже важливим для нашої держави, кооперативний рух у сільській місцевості, створення кооперативів сільського господарства, це є запорука сільського господарства. Ми знаємо те, що сьогодні дуже активно позиціонується, створюється та розвиваються великі агрокомплекси, але якщо подивиться навіть на наш досвіт то навіть у виробництві і врахувати різні обставини, можна вже сьогодні зробити висновок про те, що це не є запорукою успіху сільськогосподарського розвитку в економіки держави. В нашому суспільстві потрібно розвивати малі і середні підприємства для цього створити умови. Кооперація – це одна із самих важливих важелів які позитивно впливають на цій процес, але для цього потрібно безумовно фінансування з боку держави, якого не достатньо на сьогоднішній день, якщо подивиться з іншого боку є багато нарікань про те що воно використовується не ефективно і не прозоро. Безумовно є потреба в тому що пропагувати усе це. Дивлячись на презентації, які демонструють, дивуєшся від цих цифр. Не відчуваю і не бачу як ці механізми працюють, тому що мало інформації про це, а цьому треба вчити і показувати, демонструвати і пропагувати обов’язково. Авжеж для цього потрібні кадри їх у нас не вистачає.

Сьогодні як ніколи стоїть питання про забезпечення людства, продовольства. Що дня 220 тис. людей на планеті збільшується ніж помирає, 80 тис. – 1 мільйон. в рік, це приріст населення на планеті. Це 30 – 40 років на 2 мільярд. збільшується людей і людство не зможе існувати тому що нема джерела забезпечення продовольства. Що року більше ніж один мільйон гектарів землі зникає з обробітку, а зникає з приводу глибокого потепління. Все це ставить Україну в умови при яких ми повинні шукати афективну відповідь, як використати свої можливості унікально.

Я знаю дуже багато можливостей сільського господарства, сьогодні завзерець ставлять Бразилію і Аргентину .В Бразилії 49,70 мільйон. релле, через 30 років, якщо вони зможуть хоч половину культивувати то це буде добре. На сьогоднішній день їх родючість набагато гірша ніж наша є інші мінуси які дають нам говорити про те що ми маємо унікальну ситуацію. Чорноземи які ми маємо 27% від світових і погодно кліматичні умови, ми думаємо, що вони жорстокі, але вони є помірні з іншими країнами світу.

Все це потрібно максимально використати, але для цього треба змінювати пара дивні моделі сучасної аграрної політики. Сьогодні ця парадигма зводиться до одного і це можна на вчорашньому прикладі на двох, трьох денному прикладі приводити що дня. Парадигма сьогодні зводиться до простого зрозумілого для всіх людей і потрібного забезпечення максимального забезпечення фізіологічних потреб населення, держави у продовольстві. Зробити його як можна раз навідиним і доступнішим, але в світі по іншому до цього підходять, забезпечення конкурентно спроможного виробництва при умовах максимальної реалізації потенціалу аграрного.

Ми приходимо до того щоб в будь який спосіб не допустити зростання на всі овочі, молоко та м’яса в супереч ринковим економічним вимогам. Якщо буде централізована планова система то ми зможемо контролювати ціни на все і потім відповідно складовий витрат контролювати на пальне на добрива і т.д., тоді це було зрозуміло. Якщо в світі динамічно змінюються складові витрати і треба моніторити ситуацію, треба дуже добре контролювати інформацію яка в світі є і відповідно до цього планувати свою діяльність, а в нас чиновник хоче зафіксувати ціну і заборонити експорт продукції, ввести експортне

мито. Тобто єдиною метою зробити доступне продовольство для населення, але сільське господарство від цього не розвивається ми навіть на третину його не реалізували.

Нам треба 70 мільярд. доларів вкласти, що б воно могло піднятися. Якщо ціни будуть стабільніше то тоді буде доступніше продовольство. Звичайно в умовах нашої держави це робити не просто і ми маємо особливий стан. Півтори години ми дискутували з міністром економіки Франції, в них зовсім інша модель, хоча парадигма також, розвиток з будується на субсидіях і вони кажуть, що у них середній розмір 80 га фермерського господарства, для того щоб фермер зміг купити комбайн чи трактор треба капіталізація його становила хоча б 1,5 – 2 мільйон. євро. Зробити це можна за рахунок маленьких субсидій, перерахунок на гектар реллі, тоді це все враховуючи субсидії, держава дає велику капіталізацію і можливість сказати, що є 80 га землі і оцінка мого бізнесу ,5 – 2 мільйон. євро і спокійно купує собі трактор, комбайн і вирощує те що те що потрібно. Це може зробити потужна держава, Україна цього не зможе зробити, нам треба шукати інші підходи до цього.

В академії наук зачитували один із законів про розвиток сільського господарства, суть його полягає в тому що ми повинні за рік наперед, кожен виробник продуктів задекларувати ціну, чиновник її погодить. Закон про ринок землі, знову таких механізмів які віддали чиновникам, практично ні коли не було і сьогодні жоден із тих хто із господарств не може бути впевнений у завтрашньому дні, він не отримує ні яких фінансувань, тому що все залежить від чиновника, який буде давати йому право на оренду землі, право на купівлю, тому що перше держава викуповує все інше.

Звичайно в цих умовах треба проводити з'їзд, треба щоб на цьому з'їзді були високопосадовці і політики які слухають і приймають рішення.